

mæsser, Definitioner og Deslige, beroer dette vistnok paa en Feiltagelse. Hans Citat af den Sætning i Paragraphen: „Har Nogen overskredet Grændserne for det tilladte Nødværge, bliver det at afgjøre, om Gjerningen efter Omstændighederne kan tilregnes ham, eller om den paa Grund af den ved Skraek og Besthyrtelse fremkaldte Mangel paa Besindelse ikke kan tilregnes ham som strafbar“, forekommer mig heldig, thi der er her ikke udtalt Andet, end hvad der formentlig bør udtales, uden at der i mindste Maade er tænkt paa at ville definere; hvad der skal forstaaes ved Exces i Nødværge; dette har man naturligvis meent i det enkelte Tilfælde at maatte overlade til Domstolenes Afgjørelse. Der er kun udtalt, hvad der efter min Mening bestemt bør staae i Straffeloven, nemlig, at selv om Domstolene komme til det Resultat, at det, der i og for sig er steet, overskridet Grændsen for det tilladte Nødværge, skal den almindelige Straf ikke derfor ubetinget komme til Anvendelse, men Domstolene skulle være beføjede til at nedsætte Straffen eller lade den aldeles bortfalde, naar den Paagjældende har befundet sig i en saadan Tilstand, at han ikke har været sig selv mægtig eller vist, hvad han gjorde. Det er en Grundsaetning, som absolut maatte udtales, thi ellers maatte man komme til det Resultat, at hvis der havde fundet objectiv Exces Sted i Nødværge, maatte den almindelige Straf ubetinget komme til Anvendelse. — Jeg er desværre allerede bleven noget vidtløftigere, end jeg havde ønsket, og jeg skal derfor afbryde her.

Juslitsministeren: Jeg skal indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger i Tillid til Landsthings- Udvalgets Sammensætning og Dygtighed. Der Betragtning, at fuldstændig Enighed ikke vil kunne opnaaes i en saadan Sag om de enkelte Punkter, har tilstrækkelig motiveret den Behandling, denne Sag har faaet i det Thing, som den først forelaa. Større Betryggelse for en alsidig Drøftelse vil jo opnaaes her i Folkethinget, hvor der sidder saa mange juridisk dannede Mænd, og deriblandt navnlig En, der staaer Sagen saa overordentlig nær og vil kunne yde sin Veiledning til den ikke-juridiske sunde Opfattelse, der sikkert

som oftest har Retningen af at træffe det Rette, men som i en saa indviklet Sag, uden juridisk Veiledning, vil være udsat for at gribe forstyrrende ind i det hele Lovarbejde. Det kan ikke nægtes, at Regjeringen ikke uden Betænkelighed har kunnet slutte sig til enkelte af de Endringsforslag, der ere stillede og vedtagne i det andet Thing — herved sigter jeg navnlig til Capitlerne 9 til 11, som allerede ere berørte — og med Hensyn til et enkelt Punkt seer jeg vedvarende en stor Vanskelighed. — Hvad Livsstraffens Indskrænkning til nogle faa Tilfælde angaaer, da har Regjeringen ikke haft nogen Betænkelighed ved at gaae ind paa det hertil sigtende Forslag, hvorefter den næppe vil kunne gaae ind paa et Endringsforslag, der havde til Hensigt fuldstændig at affstatte den. Den senere Tid turde ogsaa have stadfæstet denne Opfattelse. Jeg troer ikke, det er beføjet, naar det er udtalt, at Forbryderen i Gjernings- eller i Beslutningsøjeblikket ikke skulde tage Hensyn til Straffen, navnlig til en saa bestemt Straf som Livsstraffen. — De øvrige Udtalelser, der ere fremkomne, ville vel, navnlig forsaavidt de ikke have været omhandlede i det udførlige Foredrag, vi nys have hørt, nærmere komme frem under 2den Behandling gennem Endringsforslag, og jeg skal derfor for Øieblikket indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

Müller: Da Forhandlingerne ere færdne saa langt frem, skal jeg kun opholde Thinget et Par enkelte Minutter. Jeg begriber, at man kan have Forkjærlighed for et Arbejde, hvori man har haft en væsentlig Deel, saaledes som det erede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein), men det forekommer mig rigtignok, at han medbringer altfor særlig Kjærlighed for dette Arbejde, idet han næsten ligesom ønsker, at alle individuelle Betragtninger skulle underordnes, og mener, at man ikke kunde gjøre noget Bedre end at overlade sig ganske til den commissiønelle Dygtighed, hvis Product er kommet frem i dette Lovforslag. — Der forekommer mig at være, men maastee tager jeg feil, en Modsigelse imellem to Paragrapher i Lovforslaget, nemlig § 44 og § 262. § 44 siger: „En Forbrydelse er ikke at ansee som